

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π. — Λοιπὸν ;

Φ. — Λοιπὸν τὰ ἔμαθες... ἐνῶ ἡμεῖς μὲ φρούρια ἐτρέχαμε 'στῆς ὀπεραις, 'στὸ Ἄ ν τ ρ ο ν, 'στὰ σαντούρια, ἐῶ ἐξανακλέβχαμε τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα, καὶ ἐφρένιζε ὁ Θεοδώρης γιὰ τὴν οἰκονομία. ἐνῶ ἡμεῖς πουλούσαμε κοπτήρες καὶ ἀμπάρια, ἐῶ ἀκόμη τοῦ στρατοῦ πωλοῦσαν τὰ μουλάρια, ἐνῶ σχεδὸν τὸ πλήρωμα τοῦ στόλου διελύθη, ἐῶ γλεντοῦν εἰς τὴ στεριά τῶν ναυτικῶν τὰ πλήθη, ἐνῶ ὁ Ρώμας ἔφυγε μὲ πρώτη εὐκαιρία καὶ ἡ Ζάκυνθος ἐχάλασε μὲ τὰ καμπαναρία, ἐνῶ καθέννας ὑπουργὸς κρυφὰ κρυφὰ τὸ στρήθει, ἐνῶ δὲν ἔχομε χαλκὸ, ἀλλ' οὔτε καὶ μολύβι, ἐνῶ 'στὰ Ξένα ἡ Αὐλὴ τρεῖς μῆνας ῥαχατεύει, ἐνῶ καὶ ὁ Χαρίλαος 'στὴ Λόντρα ταξιδεύει, ἐνῶ ὁ Παῦλος Καλλιγᾶς ἀδιάκοπα κενώνει, ἐνῶ παντοῦ μουφλούζηδων ἀκούεται κανόνι, ἐνῶ καὶ ὁ Δαμασκηνὸς ξηραίνει τὴν σταφίδα, ἐνῶ τὰ δάση καίωνται καθ' ὅλην τὴν πατρίδα ἐνῶ τὸν κύριον Σουρῆν ὁ Λάπας ἐξετάζει καὶ μὲ τὰς ἀνακρίσεις του ὁ κόσμος κάνει χάξι, ἐνῶ καὶ ὁ Γεννήσαρλης μὲ ὄπλο εἰς τὰ χέρια ἀρόβως εἰς τὴν Κηρισσιὰ σκοτόνει περιστέρια, ἐνῶ καὶ σύ, βρέ Περικλῆ, σχεδὸν τὰ κακαρόνεις, καὶ ἐνῶ ἐγὼ σοῦ ἡμιλῶ ἐσὺ μὲ μπαγλαρόνεις, καὶ ἐνῶ ἀψίδες ἀτήνομε 'στὴν πρίμα τὴν Παρώδη, πατεῖ 'στὴν Φιλιππούπολιν ὁ Βούλγαρος τὸ πόδι, καὶ ἡ Βουλγαρία γίνεται γιὰ μιὰ στιγμή μεγάλη.

Π. — Περιέργον ! πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πάλι !

Φ. — Τάκους ; ... 'στὴν Φιλιππούπολι ὁ Βούλγαρος ἐμπῆκε, καὶ εὐθὺς κατεπατήθησαν αἱ πρόσφατοι συνθήκαι.

Κι' ὁ Δεληγιάννης, Περικλῆ, ὅποιον εὐρῆ 'στὸ δρόμο «καὶ τώρα τί νὰ κάμωμεν» ; τὸν ἐρωτᾷ μὲ τρόμο ὅλο τοὺς πρέσβεις προσκαλεῖ καὶ τοὺς διασκεδάζει, καὶ τὸν Θεοδώροπουλον 'στὸ σπῆτί του φωναζει νὰ πάρη γιὰ τὸν πόλεμο καὶ τὴν 'δική του γνώμη... ἀλλ' ὡς καὶ ἐμένα Περικλῆ, ἐκάλεσε ἀκόμη, καὶ «τώρα τί νὰ κάμωμεν» ; σπουδαίως μὲ ἤρώτα.

Π. — Καὶ σύ ;

Φ. — Μὲ περιφρόνησιν τοῦ ἔστρεψα τὰ νῶτα.

Ὡ ! ναί ! μὰ τὸν Ἰάκωβον αὐτὸν τῆς Κομποστέλας, μὰ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ μὰ τὰς φουστάνελας, δὲν ἔχω 'στὸν Πρωθυπουργὸ καμμιά ἐμπιστοσύνη, οὔτε εἰς σέ, οὔτ' εἰς ἐμέ, οὔδὲ 'στὴ Ρωμηοσύνη.

Π. — Κι' ὁ Δεληγιάννης πόλεμο δὲν σκέπτεται νὰ κάνη ;

Φ. — Φορεῖ τὴν νέα ρόμπα του καὶ βλέπει τὸ ταβάνι.

Ξέρεις, μιὰ ρόμπα τοῦστειλαν μ' ὀλόχρυσο τριτίρι, καὶ τώρα γίνεται μ' αὐτὴν μεγάλο πανηγύρι.

Τὴν κακαρόνει γελαστός ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτη, μαζί μ' αὐτὴ σηκώνεται, μαζί μ' ἐκείνη πέφτει,

καὶ ἔτσι σοῦ φαίνεται αὐτὸς ὁ πρῶτος διπλωματῆς σὰν ἕνας Ἀγαθόπουλος ἢ Ἀρχοντοχωριάτης.

Κι' ἐνῶ τὸ ἔθνος ἀπειλοῦν τὰ στήθη τῶν βαρβάρων οἱ καπνοπῶλαι, Περικλῆ, 'στὸ πείσμα τῶν Βουλγάρων, τὸ κάδρο τοῦ πρωθυπουργοῦ καπνίζουν ὀλοένα, διότι μὰς ἐγύρισε 'στὸ τέσσερά μας καὶ ἕνα καὶ ὁ Θεοδώροπουλος, ὁ μέγας καπνοπώλης, πετᾷ πυροτεχνήματα καὶ καίει ὅλ' ἡ πόλις.

Π. — Καὶ τώρα πῶς μου, τί φρονεῖς πῶς εἰμπορεῖ νὰ γίνη ;

Φ. — Σὲ βεβαιῶ πῶς πάντοτε θὰ ζῶμεν ἐν εἰρήνῃ.

Παντοῦ συλλαλητήρια, ψηφίσματα καὶ λίμα,

τὸ κάθε ὕψωμα θὰ ὀῆ ἐκ τοῦ προχείρου βῆμα,

καὶ κάθε τρελλο Κωνσταντῆς φυτρόνει μὲς 'στὴ μέση, καὶ ἀρχηγὸ ἀμφισβητεῖ καὶ πολεμαρχοῦ θέσι.

Παύει αὐτὸς νὰ ἡμιλῆ καὶ ἀρχινᾷ ἐκεῖνος,

καὶ ἀκούς γιὰκάδες καὶ ζωναῖς 'στῶν θεατῶν τὸ σημεῖον·

ἀλλ' ἂν, ἐνῶ φλογίζονται τῶν μαχητῶν τὰ στήθη,

πηδῆση κάποιος ἄλογο ἀνάμεσα 'στὰ πλήθη,

ἢ καὶ γκαρίση ἔξαφνα κοντὰ ἐκεῖ γαϊδούρι,

οἱ πολεμαρχοὶ 'στὴν στιγμή τὸ 'κόψανε κουμποῦρι.

Λοιπὸν γιὰ ὕστερη φορὰ χαιρέτα τὴν Ἑλλάδα...

ἐντεῦθεν μὲν Πρωθυπουργὸς μὲ ρόμπα καὶ σουμάδα,

ἐκείθεν δὲ λαὸς οὐλοῦν, παληγοτσιφούτης, Χιώτης,

ὅπερ παλεύει μὲ σκιαῖς καθὼς ὁ Δὸν Κιχώτης,

καὶ τρέχει γιὰ ψηφίσματα καὶ γι' ἄλλα κολοκύθια,

χωρὶς καμμιά συγκίνησι καὶ θάρρος εἰς τὰ στήθια.

Π. — Μωρὲ μ' αὐτὰ τὰ λόγια σου μ' ἐπότισες φαρμάκι.

Φ. — Βάλε σοῦ λίω ἄγρηστρα Βουλγαρικο καλπάκι,

καὶ πήγαινε, βρέ Περικλῆ, νὰ ζήσης σ' ἄλλη σφαῖρα,

γιατί δὲν εἶναι ἀπὸ μὰς φυλὴ ἀτιμωτέρα.

Π. — Μὰ τί ν' αὐτὰ, βρέ Φασουλῆ ;

Φ. — Μὰ τὸν σταυρὸ σοῦ λίω...

ραγίζεται τὸ στῆθος μου καὶ μούρχεται νὰ κλαίω.

Κάμε σοῦ λίω κόλλυβα γιὰ τούτη τὴν πατρίδα...

εἶδες τὴν διαδῆλωσι τῆς Πέμπτης ;

Π. — Δὲν τὴν εἶδα.

Φ. — Μὲ περιέργους θεατὸς ἐγέμισαν οἱ δρόμοι,

καὶ ὁ τρελλὸς Βλασσόπουλος ὠμίλησεν ἀκόμη,

καὶ ἡ Τριμένη ξάχαρι, καὶ ὁ Κωνσταντῆς ἐντόνωσ,

καὶ ὁ Ἄκυρος ὁ Γάμος σου καὶ ὁ Πόλεμος συγχρόνως.

Κι' ἐνῶ τοιαῦτα γίνονται μεγάλα καὶ σπουδαῖα

καὶ κταμασκαρεύεται ἡ καθεμμιά ἰδέα,

'στὸν Πύργο χωροφυλακῆς τὸν πόλεμο ἀρχίζουν,

καὶ τὰς σημαίας, Περικλῆ, σὰν Βούλγαροι ξεσχίζου,

τὸν δὲ κυρίαρχον λοὸν κτυποῦν μὲ τὰ κοντάκια,

τῆ ἐπινεύσει φαίνεται τοῦ φίλου Σουμχδάκιχ.

Π. — Βρέ τί μοῦ λῆς ;

Φ. — Μὰ τὸν Χριστό ... λοιπὸν φασκίλωσέτα

καὶ ἄς καπνίσωμε καὶ ἡμεῖς τὰ νέα τσιγαρέτα.

Π. — Ὅρσε λοιπὸν ὁδὸ τρεῖς κίλαῖς μὲ μία κληματαῖδα,

γιατί μὲ παρσκότισες μὲ τὴν βρωμοπατρίδα.

Εἰς τὰ Ὀ λ ὺ μ π ι α ἐκεῖ
παράστασις μοναδική.

Ὁ καλλιτέχνης Λεκατσᾶς τὴν αὔριον ἰσπέραν λαμπρὰν εἰς τὰ Ὀ λ ὺ μ π ι α παραστάσιν θὰ δώσῃ, τῶν ἄλλων παραστάσεων πολὺ ὠραιότεραν καὶ τρέξετε 'στὸ Σάϋλωκ καὶ Χάμλετ ὅσοι ὅσοι.